

1

În aceeași dimineață, la ora șapte, Lance Buckmaster sosi la sediul companiei World Security & Communications Ltd. pe care o înființase pe strada Threadneedle. Ca să evite orice risc de a fi recunoscut, împrumutase mașina soției sale, un Volvo break.

Clădirea înaltă de douăzeci de etaje era pustie la ora aceea. Buckmaster parcă mașina în garajul subteran, se folosi de o cheie specială pentru a descuia ușa liftului destinat personalului din conducere și urcă la etajul optsprezece. Gareth Morgan, adjunctul și confidentul său, îl aștepta în biroul spațios cu ferestre ce dădeau spre City. O pâclă albă îneca priveliștea, dând zgârie norilor un aspect fantomatic. Februarie se anunța mohorât.

- A mers. Buckmaster își aruncă șapca în carouri pe o sofa, traversă cu pași mari încăperea și se tolăni în fotoliul său, apoi continuă: Cei de la Secția Specială au mușcat momeala și au înghițit-o cu cârlig, cu plumb, cu undiță cu tot.

- Dar Tweed? se interesă omul lui de încredere.

Gareth Morgan avea patruzeci și doi de ani, dar arăta cu zece mai bătrân. Supraponderal pentru înălțimea de un metru și vreo șaptezeci de centimetri, corpul lui semăna mai degrabă cu un butoi purtat de o pereche de picioare fragile, dar sprintene. Avea părul închis, ochi vicleni, ca două mărgele, era întotdeauna proaspăt ras și sub bărbie i se contura un început de gușă. Vorbea rar, măsurat și își fixa interlocutorul cu privirea de parcă voia să-l hipnotizeze. Un om energic, abil și fără scrupule. Leonora, soția lui Buckmaster, îi spunea odată unei

prietene: „Lance și Morgan se potrivesc de minune. Doi mari escroci ai acestei lumi...”

- Tweed s-a topit de pe fața pământului, își informă Buckmaster subalternul, cu obișnuita sa aroganță în glas. Exact ceea ce speram și noi - să se dea la fund.

- Nu-l subestima pe omul ăsta, îl avertiză Morgan, în timp ce-și aprindea o țigară de foi. Presupun că a plecat în Europa...

- Asta nu face decât să-ți ușureze ție treaba. Avem agenturi WS & C cu personal instruit, pe tot continentul. Te însărcinez să-l găsești pe Tweed și să-l elimini. Este foarte important să faci ca totul să pară a fi fost un accident...

Morgan strânse din buzele groase și fața sa luă o expresie îndărătnică:

- Adică, să mă duc eu acolo? Bine, dar eu trebuie să am grijă de prăvălia asta, de aici. Când te-au pus ministru, m-ai numit pe mine director general, mai ții minte?

- Știu că ție îți place să te plimbi, spuse Buckmaster pe un ton care nu admitea replică. Sarcina asta ți se potrivește ca o mănășă. Iei avionul până în Europa, le pasezi mingea șefilor de acolo, îi pui să caute și te întorci. O misiune diplomatică în stil Kissinger, Gareth. Buckmaster își consultă ceasul: Ca să nu mai spun că eu nu trebuie să fiu văzut pe aici. Plec la minister imediat.

Morgan își scărpină gusa cu degetul mare, pufăi din țigara de foi. Avea dreptate Buckmaster: el n-avea ce căuta în clădire. Când fusese numit ministru, îi transferase pachetul său de acțiuni soției, Leonora. Cât despre ideea lui, ei bine, ea îi surâdea lui Morgan. O misiune à la Kissinger! Asta-i gâdila orgoliul. O să folosească avionul special al companiei.

- Va trebui să mă întorc însă pe-aici din când în când, zise el într-un târziu. Leonora îmi pare că devine nițel prea activă, prea curioasă cu privire la tot felul de lucruri, în calitatea ei de președinte. În plus, e din ce în ce mai familiară cu Ted Doyle, contabilul ăla...

- Despre ce anume e curioasă? ceru Buckmaster lămuriri.

- Cifrele companiei. Bilanțurile. Până acum, am ținut-o departe de dosarele secrete. Când primim împrumutul ăla de cincizeci de milioane de lire? Nu de alta, dar nu-i pot tromboni la nesfârșit pe cei din City.

- N-o să întârzie. Dar ai scăpat un zero: e vorba de cinci sute de milioane.

- Atâta e? Morgan își moderă uimirea. Păi, asta o să ne pună binișor pe roate. Dar de unde naiba o să aduni bănetul ăsta?

Buckmaster se ridică și își puse șapca pe cap:

- N-avea tu grijă. Tu ocupă-te de Tweed - și asta, cât mai repede...

- S-ar putea să mai dureze, îl avertiză Morgan. Ți-am spus că nu e cazul să-l subapreciezi.

- Să nu dureze prea mult. Ne apropiem de termen. Iei avionul spre Europa chiar azi. Gata, am plecat...

După ce plecă șeful, Morgan rămase o vreme așezat în fotoliul din piele, prea strâmt pentru el, din fața biroului lui Buckmaster. Ajunsesse departe, dacă stătea să se gândească la zilele de odinioară, când se ocupa cu asigurarea protecției unei întreprinderi mărunte. Ei da, Buckmaster îl trăsese în sus, după el.

Își aminti - parc-ar fi fost ieri - anunțul publicat în *The Times*, prin care se solicita un administrator cu experiență pentru o organizație de securitate, nou înființată. De la Cardiff, a telefonat la numărul indicat în anunț; i-a răspuns Buckmaster, pe care l-a luat pe nepregătite.

- Nu știu dacă aveți experiența necesară...

- Am însă în mână un bilet de clasa I Cardiff-Londra și dau telefon chiar din gară. Expresul pleacă peste cinci minute, îl văd de aici, de unde vorbesc. Acordați-mi cinci-sprezece minute din timpul dumneavoastră și vă asigur că mă veți angaja. Dacă greșesc, vă promit că am să ies din biroul dumneavoastră și n-am să vă mai deranjez niciodată. Mai sunt patru minute până la plecarea trenului...

Stratagema lui îndrăzneală a reușit. Buckmaster îl prevenise că nu se angajează să-i deconteze drumul, iar Morgan a răspuns că, oricum, nu conta pe asta. Când s-a urcat în tren, mai erau două minute până la plecare.

De fapt, cheia care i-a deschis calea a fost modul în care reușise el, Morgan, să împiedice un atentat la o bancă din Cardiff, doar cu câteva zile înainte. Povestea ajunsese în presa națională. Ei bine, în loc să însoțească mașina care aducea banii, Morgan, care cercetase împrejurimile băncii cu o zi înainte, a preferat să stea ascuns în dimineața aceea

pe o alee din vecinătate, înarmat cu o bâta de *baseball* ascunsă sub fulgarin. Când camionul cu bani se îndrepta spre bancă, dintr-o mașină au sărit doi bărbați înarmați. Morgan a ieșit în spatele lor, l-a pocnit în cap pe unul înarmat cu pistol-mitralieră și apoi i-a zdrobit rotula genunchiului celui de-al doilea bandit, care avea o armă automată.

La întrevedere, Buckmaster i-a explicat că dorea să înființeze o nouă firmă specializată în protecția transporturilor de valori cu o cotă ridicată de risc. Prima sa reacție a fost să-l respingă pe Morgan; și-a adus însă aminte de eșecul atentatului de la Cardiff, datorat lui.

– Rutina – aici greșesc firmele consacrate, îi spunea Morgan vorbind repede și cu un aer foarte competent. În al doilea rând, ei folosesc una din numai trei rute posibile și transportă banii în camioane ușor de recunoscut. Ei bine, vehiculele trebuie să fie de tipuri diferite, destinația să i se spună șoferului în cod, în momentul când părăsește baza, și numai de către dumneavoastră ori de mine. Trebuie apoi să creăm piste false, pentru inducerea în eroare a rețelei de informatori cu care lucrează spărgătorii profesioniști. Și eu însumi să fiu acela care angajează tot personalul de serviciu: eu îl miros de la o poștă p-âl care umblă cu șoalda... O să infiltrăm informatori în lumea interlopă, să ne formăm propria rețea de contraspionaj... În unele țări de pe continent o să folosim metode mai dure...

– De pe continent?!

Buckmaster, care de obicei domina o discuție, a rămas uimit de proiectele lui Morgan de a opera la scară atât de mare.

– Normal. Doar vrem să punem la punct o organizație internațională, nu? Mai întâi Europa, după aceea Statele Unite... Morgan își vântura prin aer țigara de foi pe care o ținuse până atunci între dinți, neaprinșă.

– Și când ai putea începe? a întrebat în cele din urmă Buckmaster.

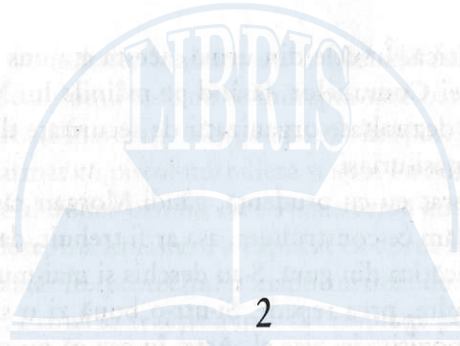
– Ca omul duminică numărul unu, chair acum. Valiza mi-am lăsat-o în anticameră...

Buckmaster l-a angajat pe loc. O hotărâre pe care n-a regretat-o nicicând. Morgan a fost cel care a propus numele firmei, World Security & Communications. Toate astea se petreceau cu douăzeci de ani în urmă, cu mult înainte ca atenția lui Buckmaster să se fi

îndreptat spre politică. În cele din urmă, acesta a ajuns cel mai tânăr membru al Camerei Comunelor, lăsând pe mâinile lui Morgan administrarea celei mai dezvoltate organizații de securitate din lume. Afacerea s-a extins cu pași uriași.

Atunci am sugerat eu cu prudență, gândi Morgan râsu-cindu-se în fotoliu. Să consolidăm ce construisem, așa ar fi trebuit, dar Buckmaster nu voia să scape bucățica din gură. S-au deschis și mai multe agenții, în multe țări. Prea multe, prea repede. Și-ntr-o bună zi o să fiu proprietarul întregului dispozitiv, își zise el. Asta, în caz că nu ne lovește falimentul mai înainte.

Morgan cumpăraseră, prin reprezentanți, un pachet substanțial de acțiuni în companie. Din toată lumea asta, pe el îl preocupa o singură persoană: Gareth Morgan. Se întinse, căscă. Nu dormise toată noaptea. Dar existau priorități: trebuia găsit Tweed.

Tweed s-a mișcat rapid. De la aeroportul din Londra a prins prima cursă a companiei Sabena spre Bruxelles, folosindu-se de pașaportul pe numele William Sanders. O dată sosit în capitala Belgiei, a luat un taxi până la hotelul Hilton de pe bulevardul Waterloo. S-a prezentat la biroul special de primire de la etajul optsprezece, rezervându-și un apartament oficial la etajul douăzeci. Și-a lăsat bagajul în apartament și a ieșit din hotel. Folosindu-se de un permis de conducere pe numele William Sanders, a închiriat un BMW de la firma Hertz, pe care l-a dus într-un garaj din apropierea hotelului. Ar fi putut recurge la garajul hotelului, dar asta ar fi complicat lucrurile în cazul în care ar fi fost nevoie să dispară urgent.

– Chiar crezi că e posibil să dispărem așa, fără urmă? l-a întrebat Paula, în timp ce se întorceau la hotel.

– Dacă ne mișcăm tot timpul...

Prezența Paulei Grey era un element neprevăzut în planul lui Tweed. Ea își luase valiza și îl urmăse îndeaproape, într-un alt taxi, până la aeroport. El și-a dat seama că nu e singur abia în fața ghișeului companiei Sabena, așteptând să-și primească biletul dus-întors, clasa Business. Când s-a întors, a văzut-o pe Paula în spatele lui.

– Un dus-întors pentru Bruxelles, clasa business, a cerut ea funcționarei de la ghișeu.

A luat biletul și a apărut iar în spatele lui, la urcarea în avion. Tweed nu putea protesta – o scenă în public ar fi atras atenția. Când a putut, în cele din urmă, să deschidă gura, ședea deja în fotolii alăturate în avionul pe jumătate gol.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai de gând de fapt?

– Să vin cu tine. Ți-am spus doar; în birou, mai știi?

– Nu-mi pot asuma riscul prezenței tale. Sunt lucruri pe care tu nu le știi. La un moment dat, s-ar putea să te afli într-un mare pericol.

– N-ar fi o noutate. Adu-ți aminte de Rotterdam, ca să nu mai vorbim de altele.

– Te rog să iei primul avion înapoi din Bruxelles. Eu sunt un delincvent de cea mai joasă speță, urmărit pentru crimă și viol. Ei da, îmi dă un sentiment ciudat chestia asta...

– Cu atât mai mult ai nevoie de ajutor. Când am dat peste tine în birou, spuneai ceva despre un plan secret. De-asta trebuie să te dai la fund?

– Da. Și nu mă mai întreba despre treaba asta.

– Singur nu te las, îl anunță ea. Să-mi spui și mie, mai târziu, ce ți s-a întâmplat azi-noapte de fapt. Dar mai întâi trebuie să hotărâm ce facem, unde mergem și pe cine ne putem baza.

Tweed, care de altfel reacționa prompt în fața pericolului, s-a simțit de data asta încurcat de-a binelea. Trebuia să admită că Paula gândea și acum cu limpezimea ei dintotdeauna: îi servise un pachet fulgerător cu primele măsuri pe care trebuia el să le ia. Hotărârea lui de a se descotorosi de ea a încasat primul bobârnac. Femeia îi simți ezitarea.

– Așadar, mai întâi pe cine ne bazăm?

– Pe nimeni, zise el sumbru. Absolut pe nimeni; or să sară-n sus cu toții de cum vor afla că am plecat din țară. Prima lor mișcare va fi să-i prevină pe toți oamenii mei de legătură, cu mențiunea de a mă prinde și izola de îndată ce aş intra în contact cu vreunul...

– Și tu chiar crezi că un om ca inspectorul-șef Kuhlmann de la Poliția Federală Germană, de exemplu, ar înghiți ideea asta absurdă cu criminalul și siluitorul de Tweed?

– N-are alternativă...

S-au contrazis așa până când avionul a aterizat în Belgia: Tweed, contrar obiceiului, negativist; Paula optimistă, construind neobosită variante. Dispoziția lui Tweed s-a schimbat însă când au ajuns la Bruxelles. A urmat rezervarea apartamentului, închirierea mașinii.

O dată întorși la hotel, au urcat direct în apartament. În ciuda tuturor obiecțiilor lui Tweed, Paula ținuse cu tot dinadinsul să stea amândoi în același apartament.

– Dacă-mi iau și eu unul, i-a explicat ea, s-ar putea să fiu nevoită să arăt pașaportul, iar numele Paula Grey înscris în registru ar pune imediat copoi pe urmele tale, când or afla că am dispărut și eu. Nu-ți fă probleme, pot dormi pe canapea dacă n-au pat dublu...

– Ultima dată când am fost aici, aveau, își aminti Tweed.

– Ia mai lasă-mă cu pudoarea asta victoriană, se rătoi ea. Dacă tu îți treci numele în registru, eu o să trec drept nevastă-ta...

Și tot Paula a fost aceea care, în drum spre hotel, a intrat într-un magazin și a ieșit cu un pliant ticsit cu hărți rutiere Michelin pentru diversele zone europene. „Avem nevoie de astea la stabilirea traseului,” a zis ea energic.

Acum, Tweed contempla panorama orașului de la una din ferestrele apartamentului. În apropiere, se înălța clădirea imensă a Palatului de Justiție, cu acoperișul în formă de cupolă – o construcție care ocupa mai mult loc decât catedrala Sf. Petru din Roma. Tweed se gândi cu ironie la toată situația.

– Dacă m-ar prinde acum, presupun că m-ar duce chiar aici, alături...

– Mai taci o dată și vino să ne uităm la hărțile astea. Încotro ne îndreptăm când o să plecăm de aici?

– Locul cel mai potrivit ar fi Elveția.

Tweed renunță la gândurile fataliste și se aplecă peste umărul ei pentru a studia hărțile. Încă o dată, dinamismul fetei îl însuflețea, smulgându-l din starea de inerție care încerca să pună stăpânire pe el.

– Va trebui să risc să iau legătura cu Arthur Beck, șeful Poliției Federale din Berna. Ca țară neutră, Elveția ar fi cea mai bună variantă în situația noastră.

Paula își înăbuși cu grijă satisfacția auzindu-l că folosește, pentru prima oară, cuvântul „noastră”. Degetul lui Tweed urmărea o rută care trecea prin Liège îndreptându-se spre est și apoi în jos, tăind Ardennes, un district mărginaș cu relief deluros.

– Drumul ăsta nu e prea circulat, dacă reușim să ajungem în zona de pădure. Aici avem, oricum, cele mai multe șanse să nu fim descoperiți.

– Și de aici unde ne ducem? Cum reușim să trecem în Germania, presupunând că se va fi dat alarma până atunci?

– Cel mai sigur e cu mașina, pe drumurile secundare din Ardennes, până în Luxemburg. Acolo granița nu este păzită. După aceea, dacă avem noroc, din Luxemburg trecem frontiera în Germania și o luăm spre sud, de-a lungul Rinului, către Pădurea Neagră. Există acolo un loc pe unde cred că ne putem strecura peste granița germană până în Elveția. Avem o șansă dintr-o mie să reușim.

– Atunci ăsta-i drumul, încheie Paula pe un ton categoric.

– Problema este: reușim noi să ajungem până la granița Elveției?

În timp ce-și bea cafeaua comandată prin *room-service*, Paula se hotărî să scape de întrebarea care o tot chinuia. Respiră adânc, se adună și în cele din urmă își dădu drumul:

– Ar cam fi timpul să-mi spui și mie ce s-a întâmplat în realitate acasă la tine, pe Radnor Walk.

– Am intrat ca un idiot într-o capcană pregătită cu multă grijă. Dacă vreunul dintre subalternii mei ar fi făcut așa ceva, cred că l-aș fi concediat fără multă vorbă. Nici nu-mi vine să cred că am putut fi atât de tâmpit.

Paula își încrucișă picioarele pe canapeaua din fața fotoliului unde sedea Tweed.

– Bun și ce-ai făcut? îl îmboldi ea.

– Lucram în biroul meu, peste program, ca de obicei. Tu plecaseși. Nu mai rămăsese decât Monica și cu mine în clădire. Ea a ridicat receptorul și a zis că e pentru mine. Celălalt n-a vrut să spună decât că-l cheamă Klaus. Am pre-supus că e vorba de un tip din rețeaua mea secretă de informatori de pe continent, oameni despre care tu nu ai cum să știi; le-am promis tuturor discreție totală. Se opri și sorbi din cafea.

– Știi că ai o astfel de rețea. Continuă, îl încurajă Paula.

– Am preluat convorbirea. Părea a fi Klaus Richter, dar nu sunt foarte sigur pentru că era mult zgomot de fond. Lume care vorbea și râdea. Mi-a spus că a venit urgent cu avionul, să se întâlnească cu mine, și m-a rugat să vin până la localul Cheshire Cheese, din Fleet Street, în aceeași seară la ora zece. Recunosc, era un glas care-și juca bine